

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. XII. Quod in libro vitæ Christi Domini nostri meditandæ sint septem admirabiles vnitiones, siue coniunctiones rerum valdè distantium, cum varijs affectibus humilitatis & charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

facere eum, qui me cognouerit. O dilecte cordis mei, ex nunc cupio gloriari, quod te cognoscam & amem, sicut tu vis; in eo collocans meam oblectationem, vt me in tuæ gloriæ imaginem transformem, transiens à claritate in claritatem, vt crescam & proficiam in cognitione & amore tui, donec videam te in claritate æternæ tuæ gloriæ, Amen.

CAPVT. XII.

QVOD IN LIBRO VITAE Christi Domini nostri meditanda sunt septem admirabiles vnitiones siue coniunctiones rerum valde distantium, cum varijs affectibus humilitatis & charitatis.

INTER prodigia & mirabilia que Deus operatur est, & in suis electis quotidie operatur, non est minimum (vt Sanctus Bernardus expendit:) quod cum humano intellectu coniunxerit cognitionem rerum altissimarum, quæ fide nituntur, ita vt in intellectu, qui conuenit sensibus duci, & humanæ rationis discursibus, his omnibus reiectis, eleuet se supra seipsum, ad credendum multa, quæ excedunt id eorum

er. 3. de vig.
gil. Natiuit.

DUX SPI
P. DE PONT

ad totum, quod sensus & ratio assequi possunt; eaque admittat ac sentiat maiori multo certitudine, quam si ea videret aut palparet, aut naturali ratione penetraret. Id quod singulariter elucet in mysterijs Christi Domini nostri, in quibus talis est vnio & coniunctio rerū adeo distantium, vt, eas ita coniungere, videretur impossibile. Quæ distantia inter illas, præcipue in septem rebus valde mysticis, fuit, tanquam septem signacula, quibus a *liber vitæ*, qui est ipse Christus, occlusus & obsignatus mansit, ita vt multi non potuerint legere illum, aut meditari; nec adhuc possunt, donec ipsemet Christus Seruator noster sigilla resignet, & faciat in illis coniunctionem intellectus eorum, cum certissima rerum illarum fide. Nos autem in quibus iam infinita Dei charitas, hæc mirabilia est operata, largiendo nobis distinctam sanctorum mysteriorum fidem, merito debemus illam clarificare, & cum ipsius auxilio perficere, meditantes ac perpendentes prædictas stupendas coniunctiones: omnes enim sunt necessariae ad obtinendam perfectam huius Domini cognitionem, cum iucunda sapientiæ, omnipotentia, ac charitatis admiratione, quam ostendit in eo, quod sciuerit, potuerit, volueritque, res adeo distantes in vnum coniungere, pro nostra reparatione.

PRIMA vnio siue coniunctio, quæ radix & fons est reliquarum, est vnio duarum naturarū diuinæ scilicet & humanæ, in vna eademque persona, ita vt etsi infinita sit distantia inter

Deum

a Apoc. 20.
1. & e. 5. 1.

RI
E

DEVM & hominem, inter vitam Dei & vitam hominis coniungantur tamen in vno eodemque Christo Domino, qui simul est verus Deus & verus homo, & simul viuebat vitam diuinam, faciens propria opera Dei, creando scilicet, conseruando, & gubernando mundum: & simul viuebat vitam humanam, faciendo opera hominis propria comedendo scilicet dormiendo, crescendo, sentiendo, ac discurrendo: & reliqua, quæ faciunt puri homines; vt alia opera alia non impedirent.

2.

HINC processit secunda coniunctio, animæ scilicet beatæ ac glorificatæ cum corpore mortali ac patibili, ita vt vnus idemq; Christus duas simul vitas duceret, alteram beati, quæ ad animam, qua Deum clarè videbat, cum immenso gaudio, & cum omnibus excellentijs, quibus fruuntur beati in cœlo empyreo: & simul vitam viueret Viatoris, subiectam, quæ ad corpus, omnibus miserijs mortalitatis, quas patiuntur homines in hac lacrymarum valle. Ex quo etiam procedebat, vt in eadem anima alia duo coniungerentur valde inter se diffita summum videlicet gaudium, ex clara Dei visione; & summa tristitia, ex nostrorum peccatorum aspectu: Diuina sapientia ita hanc coniunctionem disponente; vt hic Deus & homo sine detrimento gloriæ & maiestatis, quæ debebatur animæ coniunctæ vnigenito filio æterni Patris, simul haberet *h corpus acceptum*, vt sacrificari posset, ac mori pro salute generis humani.

Hebr. 10. 5.

HINC

DUX SPI
P. DE PONT

HINC etiam tertia vnio prouenit, viri scilicet & infantis in vno eodemque Christo qui existens in ventre suæ matris, vitam ducebat viri perfectissimi, in sapientia, & discretione, vsq; rationis; sicut cum esset triginta annorū: simul verò infantis vitam ducebat, ad instar omnino aliorum infantium: in qua progrediens post Natiuitatem suam, toto tempore infantie, nihil prætermisit eorum, quæ essent infantium propria; magis quam si non fuisset vir: & hoc est c. *Nouum* illud stupendum, quod Ieremias dixit, *Dominum creasse super terram: quia scilicet circumdabit virum*, in suo videlicet vtero virum gestabit.

e Iere. 31. 22.

HVC adeo nouæ coniunctioni aliam addeat plane inauditam, qua coniunxit conceptionem hominis absq; viri opera, & vt idem naceretur ex Matre, quæ non propterea definiret esse virgo: ita vt idem Christus Dominus, haberet in terra veram matrem absq; Patre: & una eademq; scemina simul esset mater & virgo, & hoc fuit stupendum illud d. *signum* quod Isaias dedit Regi Achaz: *Ecce inquit virgo concipiet, & pariet filium; & vocabitur nomen eius Emmanuel*, quod significat nobiscum Deus: quia reuera erat Deus, & nihilominus *butyrum & mel comedet*, sicut cæteri infantes.

d Isai. 7. 14.

QVINTA vnio, quæ mundum obscurauit, fuit coniunctio summæ gloriæ cum summa ignominia, per totum eius vitæ decursum, è Natiuitate scilicet eius in Bethlehē, vsq; ad mortem in monte Caluario. ita vt ducens vitam

cum sum-

RI
E

cum summa gloria, qualem decebat ducere filium Dei, in sapientia, sanctitate, & potentia quas tres excellentias stupendis ostendit operibus; simul tamen vitam duxerit adeo pauperem, contemptibilem, & molestatam, & quod amplius est cum summa infamia, ac dedecore apud multos ex populo suo: quoniam & habebatur & tractabatur tanquam ignarus quippiam, stultus, & furiosus contra infinitam ipsius sapientiam, & tanquam peccator, & blasphemus detestandus, contra infinitam eius sanctitatem; & tanquam infirmus impostor, & habens dæmonium, contra diuinam ipsius omnipotentiam.

6.

HINC seuta est SEXTA vnio rerum aliarum non minus distantium, quam fuerint precedentes; mortis scilicet & victoriæ, cruciatus crucis ignominiosæ, & gloriosi triumphus de suis hostibus: ita vt vnus idemq; Christus simul esset occisus, ex malitia & inuidia Iudeorum, Dæmonibus eos ad id instigantibus; qui tamen sua morte vinceret ipsammet mortem, & peccatum, & infernum. & in eodem ligno opprobriorum & cruciatuum ipsius, titulus poneretur eius regni: & inde inciperet regnum tanquam Rex, & Dominus vniuersorum; & corpore ipsius in sepulcro iacente, anima summa spoliaret infernum.

7.

HVIC coniunctioni accessit vltima, in qua Sanctissima illa anima, propria virtute coniecit se corpori mortuo, iacenti in sepulcro; illudque resuscitauit immortale & impatibile

DUX SPI
P. DE PONT

relis in eo tamen vulnerū cicatricibus, quas dum viteret, accepit in cruce, in manibus scilicet, pedibus & latere. quę signa essent mortu-
tatis, quam prius habuit; & ignominia, quam sustinuit in cruce. Et postmodum propria Vir-
tute per aera ascendit, penetrans coelos usq; ad
omnium supremum: in quo sedet ad dexteram
Patris, & qui in humana natura minor est quā
Angeli, & omnium supremus in dignitate fi-
lij Dei, donisq; gloria.

PRAETEREO hic aliam vnionem rerum
sanctissimarum, quam idem Dominus fecit
sua Omnipotentia, renouatq; quotidie in San-
ctissimo Altaris sacramento, de qua postea fu-
tus dicitur.

§. . I

*Quaratione stupenda haconiunctiones sunt
perpendenda.*

HAEC sunt septem mirabilia Dei homi-
nis facti, quę incredulis sunt tanquam
liber obsignatus; & vt Apost. dixit: *alu-*
scāta um, gentibus aut stultitia: credentib.
autem Iudais atq; Gracis, sunt liber apertus, in
quo splēdet ipse *Christus,* qui est *Dei virtus, &*
Dei sapientia. per illa enim admiranda opera
populum cognoscūt ac venerantur: Quamuis ma-
gno stupore & admiratione, iuxta illud *Habac.*
propheteę secundū versionē LXX. quam
recepit Ecclesia: b Domine (inquit) consideraui
opera tua & exstupui, siue obstupui, in medio du-
rum animalium cognosceris. quę verba (vt no-

a 1. Cor. 1.11.

b Habac. 1.

RI
E

S. de ciuit. c.
23. & in Orat
contra Iud.
& Paga. c. 13.
S. Hier. in Ha
bas. 3.

c. Luc. 2. 16.
d. Matt. 2. 11.

e. Luc. 23. 42.
f. Marc. 15. 39
f. Matt. 27. 54

tat S. August. & S. Hieron.) referri possunt ad v-
trumq; extremum vitæ Christi D. N. ex quibus
iudicium ferri possit de ijs, quæ in medio
eorum euenerunt, à primo scilicet ingressu eius
in mundum per Natiuitatem in specu Beethle-
mitica, vsque ad eius exitum per mortem in
monte Caluario. Quando enim natus est, pos-
situs est in præsepio, vt canit Ecclesia, in medio
duorum animalium; vbi ab utroq; populohat
agnitus Hebræo .f. ac Gentili; conuenientibus
c. pastoribus tanquam primitijs vnius populi;
Magis vero tanquam primitijs alterius, vt illi
adorarent, eiq; tanquã Regi aurum; tanquã
Deo, thus; & tanquam homini mortali myrram
offerrent, nihil de cognitione tantæ maiestatis
imminuêtes eò, quod illã ad eò abiectã videret.
Et quando idem Dominus mortuus est, fuit in
xus cruci in medio duorum latronum, brutis
animantibus deteriorum: vbi tamen à Centur-
one, quamuis gentili; & à multa plebe fuit cog-
nitus, qui reuertebantur percutientes pedes
sua ac dicentes: Vere hic homo iustus erat: &
f. vere filius Dei erat iste; & vnus de his qui
pendebant, latronibus, eum agnouit, & con-
fessus est Regem paradisi, dicens: memoro me,
cum veneris in regnum tuum. considerans igitur
hæc opera, ait Propheta: expaui, & extitit
me factus obstupui: videns hinc maiestatem
Dei infinitam ad eò humiliatam, vt se colloca-
ret inter brutas animantes, & latrones: inde ve-
rò, quod in vtraque humiliatione cognosce-
tur, & venerationi sit; ita vt eadẽ humiliatio-
nes &

DUX SPI
P. DE PONT

res & vilitates, quæ in causa esse poterant, cur
 non agnosceretur, ac proinde contemneretur;
 ex vltis, vt eadem cognoscatur, & venerati-
 oni sit Iudæis, & gentilibus; sapientibus, & in-
 sapientibus; iustis, & peccatoribus, & ijs qui
 sunt brutis deteriores, quos idem Dominus, di-
 uini sui vultus lumine adeo illustrabat, vt ipsū
 agnoscerent, quis esset; adorarent, & æstima-
 rent O altitudo diuitiarum, & sapientiæ Dei ô
 immensa Charitatis & omnipotentia magni-
 tudo? quis alius præter Deum manifestare po-
 tuisset tantam maiestatem in medio extrema-
 rum vilitatum quid admirabilius, quàm fili-
 um Dei videre factum filium hominis, vt ho-
 mines redimeret? Et quid stupendum magis,
 quàm videre sapientiã infinitã in vno infantulo,
 in specie, rerum ignaro, iacere in præsepio
 in medio duorum animalium? Quis non
 stat extra se, cum videt bonitatem infinitam,
 in forma peccatoris, in medio duorum latro-
 num, atque si ipse talis esset? & quis non ob-
 stupescens obmutescat, considerans summam
 Omnipotentiam in forma tantæ infirmitatis,
 vt pannis inuoluatur, ac ligetur; eademque
 durissimis clavis cruci affigatur? Vere Dñe
consideraui operatua, & expaui, & in medio
 duorum horum animalium agnoui, quis sis: vt
 qui noueris, potueris, ac volueris res aded al-
 tas coniungere rebus adeo vilibus: vt super-
 uam meam curares, torporem accenderes, &
 cor meum igne amoris tui inflammares. O
 Dilecte mi, *quantò pro me vilior. tanto mihi cha-*

S. Bern. Ser. 1.
 Epipha 1. l.

RI
E

rior: in tuis abiectiōibus, tuas agnoscam excellentias; & de his æquè ac illis gloriabor, libenter me collocans inter duo animalia, & inter duos latrones optans numerari inter ignaros & peccatores, vt ipsa experientia cognoscam, quantum pro me feceris; & virtutes consequar, quas mihi comparasti.

SE D vltorius adhuc huius cognitiōis Christi Domini nostri perfectionem assequeris, si perpendas vocis significationem, qua LXX. interpretes explicarunt; quod Deus cognoscetur in medio duorum animalium, quod nomen (vt notant Eusebius & Theophylactus) significat etiam vitas; quasi diceret: *cognoscitur in medio duarum vitarum*, diuinæ scilicet æternæ, quam viuit, quæ Deus est; & humanæ ætemporalis, quam viuet, quæ erit homo. Vt intelligas, si cupias perfectè cognoscere Christum vñm, omniaque eius mysteria, ab incarnatione vsq; ad expirationem in cruce, debere te simul considerare duplicem hanc vitam & opera, quæ in eis facit: alia cū alijs cōferendo, & quorū omniū coniūctionis, cognosces infinitam sapiētiam, bonitatem & omnipotētiam Dñi, qui illas in vnitate personæ coniunxit, vt arrhā tibi daret, magnāq; fiduciā, q̄ facturus esset in te aliquid huic similē vnitionē, ob quā duplicē quoq; vitam tu ducas, duplici ipsius vitæ similem, vitæ scilicet hominis ex natura tua; & vitæ deitatis ipsius gratia vnitas in vno spiritu vna cum ipso diuino. Cum Christum Dominum in matris suæ vtero consideras, in quo fuit Spiritus Sancti opera

ob accentū
diuersum.

Lib. 6. Demō
str. Euang. c.
15.

DUX SPI
P. DE PONT

di opera conceptus, aspiciq; vitam, quam in
 loco illo adeo angusto, obscuro, & horrēdo vi-
 uere: eleua statim oculos, ad eundem in immen-
 so Patris æterni sinu contemplandum: in quo
 æternū generatur, recipitq; ipsammet vitā
 dei, & simul cum illo, eam communicat Spiri-
 tum Sancto, amore & gaudio infinito. Et cum
 eundem inspexeris in præsepio inter duo ani-
 mala; aut in cruce inter duos latrones: & at-
 tenderis vitam, quam ibi ducit in tanta pauper-
 tate, contemptu, dolore, ac labore: transi mox,
 ad eundē considerandū in cælo empyreo, in-
 ter cherubinos & Seraphinos, & in throno in-
 finitæ maiestatis vitā ducentem, infinitis diui-
 tijs & gaudijs plenam; & eorum participes fa-
 cientem creaturas suas: quas vitas, earūq; ope-
 ra, si ad inuicē contuleris, agnosces immensam
 magni huius Dei bonitatē, in eo emicantem q̄
 hanc vnitionē facere voluerit, nō suæ necessita-
 tis aut cōmodi intuitu, sed animo solū tibi ma-
 nifestandi amorē, quo te prosequitur; & quāti-
 faciat tuum remedium, magnumq; suū deside-
 riū te exaltandi, hunc honorē tuæ vilitati tri-
 buendo, vt ipsius magnitudini vniatur. Et tūc
 dices cū Propheta: O vita viventiu: *consideraui*
opera tua & ex-paui. Consideraui opera tuā di-
 uinitatis, mundi creationē, prouidentiam in
 gubernando; supplicia prodigiosa, quæ Aegy-
 pto intulisti: stupenda illa, quæ in populo tuo
 fecisti, cū mare diuideres, manna de cælo plu-
 eres: aq̄ educeres è petra; solemq; ipsum in
 suo cursu sisteres: per quæ opera agnosco, quis

RI
E

sis ingentesq. tuarum virtutū excellentias. Verum adhuc multo amplius te agnosco, & exprovesco, cū attendo coniunctionē vtriūq. vitæ tuæ humanæ & diuinæ, quam in tua persona effecisti. hic inquam altissimam tuam sapientiā video, stupēdam omnipotentia, seueram iustitiā, liberalem misericordiā, tuamq; dulcissimam charitatē. O vtinam me tibi similem in vtraq. vita faceres, ob signās diuinā cor meum: & barchium, humana? viuat exterior meus homo: sicut tu viuebas vitam humanā, *portans in corpore meo stigmata corporis tui*, tuamq; continuam mortificationē: vt *h vita tua, in mea manifestetur*. interior verò homo meus viuat, sicut tu diuinam tuam vitam viuebas, renouatus die in diem, & occupatus in te cognoscendo, diligendo, ac fruendo, vt *vita mea sit tecum abscondita in Deo*, transformata in tuam Deum in æternum.

Gal. 6. 17.
h. 1. Cor. 4.
10.

1. Colof. 3. 3.

IN hunc modum conferes reliquos vitæ huius Domini modos prædictos, vt in mentalium eum agnoscas: applicando eas ad mysterium, quod consideras. In præsepio licet conferre vitam viri, cum vita infantis; in hereto Gethsemani, vitam Beati lætitiā plenam cum Viatoris vita, timore ac tristitia plena in progressu vitæ eius, licet obaspicere operam coniunctionem, humanorum scilicet ac diuinorum, cum stupenda miracula erga alios patrauerit: sibi verò quæ pœnam doloremq. afferrent acceperit: nolens miraculis vt ad aliquod proprium leuamen. Diuinum quoq. modum attende.

DUX SPI
T. DE PONT

pende, quo virtutes exercet, quæ propriè sunt humanae, qualis est humilitas in contemptu: spiritus paupertas, in rerum omnium abrenunciatione; patientia in diuersis, mansuetudo in tolerandis persecutionibus; obedientia in præceptis; compassio ac tristitia malorum alienorum.

DENIQUE perpendes, quôdo exercuerit cõiunctionem; duplicem illam vitam actiuam & Contemplatiuam, in quarum medio etiam agnoscitur, in cuius testimonium, quando in Baptismo iecit vitæ actiuæ primordia exercitijs penitentiae: & in transfiguratione aperuit vitæ Contemplatiuæ præstantiam, exercitijs orationis: in vtroque loco fuit paterna voce declaratus filius eius naturalis. vt intelligas in vtriusque huius vitæ medio, te illum inuenturum & cogniturum, ita vt illum ames, & transformeris in viam eius imaginem, ob insignem gratiæ & Charitatis eius participationem.

§. 2.

*Harum septem coniunctionum motiua
& causa.*

PERGENS porrò, perpendes præcipuas causas, ob quas magnus iste Deus, stupendas has coniunctiones, rerum ad eò distantium fecerit: & mixturam, qua illas tanta harmonia colligauit, quæ causæ ad duas præcipuè, easq; maximas reduci possunt. altera ex parte ipsiusmet Dei, quò. s. aperiret nobis (vt ait S. Augustinus)

De Catechi-
zan rudib.
c. 4.
S. Thom. 3. p.
q. 1. art. 2.

T t 4 immen-

RI
E

c. 4. de Diu-
nis nomi-
bus.

immensum charitatis igne qui in diuino ipso
pectore ardebat: alteram ex parte hominis, ut
infinitam peccati eius miseriam repararet, se-
cumq; illum vniret vnitione eiusdem charita-
tis: Amor enim, cuius proprietates (resie S. Do-
nyso) est, amantem a seipso educere, ut se co-
municet rei amatae; etsi ita Deum a seipso edu-
xit in Creatione mundi, ut multis modis se cre-
aturis suis comunicaret: id tamen totum ad
erat modicum infinitae ipsius charitati, ut po-
tuerit reputari quasi non fuerit, donec idem in-
finitus ignis impulit illum a seipso exire, ut p-
prium suum esse comunicaret, vnendo diuina
nam suam naturam cum humana, in personam
lij. Et quo ignis hic magis resplenderet, non
legit naturam Angelicam; sed hominis, qui fu-
rat eius proditor, & inimicus, neque enim maior
charitas esse potest, quam adeo infinitum bo-
num, hosti & inimico suo conferre, ut illum
ibi reddat amicum.

Hoc voluit significare diuina Maiestas, qui
se aperuit Ezech. prophetae, in a spectu eius
a Ezech. 1, 27 gura hominis quasi specie electri, quod est
& argenti mixtura, qui totus per gyrum erat
si igne accensus: a lumbis eius sursum ignis
intrinsecus; a lumbis vero vsque deorsum, quae
specie ignis splendentis in circuitu, velut aurum
cum fuerit in nube in die pluuia. Quis alius (S.
Sanctus Gregorius) homo iste erat nisi Iesus
Christus Dominus noster, in quo conenerunt
aurum diuinitatis, & argentum humanitatis,
faciente hanc vnitionem infinito igne charita-
tis &

S. Hiero. ibi.
Homil. 1. &
8. in supra.

DUX SPI
P. DE PONT

is & amoris, quo ille nos prosequatur, qui
 ignis (vt idem sanctus perpendit) antequam
 hoc mysterium perficeretur, Christusque ge-
 neraretur in esse hominis, erat quasi intrinse-
 cus inclusus in pectore Dei, & absconditus in
 intimo cœli sui Empyreï recessu, vbi se an-
 gelis communicans, eos in sui amorem incen-
 debat, vixque ab hominibus cognoscebatur, &
 amabatur; nisi fortè à paucis aliquibus in Ju-
 dæa, quicquid enim eorum gratia fecerat, et si
 non se plurimum esset, non tamen plus erat quàm
 scintilla quædam fornacis immensæ ipsius
 charitatis. At postquam mysterium hoc fuit
 operatum, Deusque factus est homo, sparsit
 hunc ignem super terram, vt amore sui ani-
 mas accenderet, constituens figuram cœlestis
 arcus in signum, quod illas sibi reconciliaret,
 pluuiaque gratiarum suarum iustificaret: pla-
 cando patris sui iram; & peccatorum diluui-
 um, quod mundum submergebat, remouen-
 do. Hos autem ignis radios, in figura arcus
 emittebat, à lumbis suis vsque deorsum: si-
 gnificans, omnia mysteria, gressus omnes, &
 opera ipsius, à Conceptione & Natiuitate, vs-
 que ad expirationem in cruce, amoris radios
 producere, & affectus reconciliationis. Quis
 enim impulit, vt in virginis vterum ingrede-
 retur? quis vt nasceretur in porticu, & collo-
 caretur inter duo animalia? quis vt circum-
 cideretur & fugeret in Aegyptum? quis coë-
 git, vt capi se sineret & flagellari, & inter
 duos latrones occidi? id totum fecit amoris

Homil. 3.
 supra.

RI
 E

Luc. 12. 49

ignis, arcus reconciliationis, & pluuia gratiarum ac donorum coelestium, quæ secû in nostram reparationem afferebat: vbicunq; illum aspicias, siue in præsepio, siue in cruce, vbique clamat: *h ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi vt accendatur?* Veni, vt mundum reconciliarem, & saluarem, & quid volo, nisi vt saluetur? mecum affero gratiarum & virtutum copiam, quas pluuia instar spargam super terram. Quid ergò volo, nisi vt super omnia spargantur? O Saluator dulcissime, exple desiderium tuum in me, vt & ego meam expleam: quod non est aliud, nisi tuum. Tu enim

1. Cor. 1. 30.

factus es mihi sapientia mea, mea iustitia, sanctificatio & redemptio mea, imple me hoc ipso quod mihi es, vt eodem tibi fideliter seruiam.

d Exod. 3. 3

O anima mea, surge, sicut alter Moyses, & dic tibi ipsi: *d vadam & videbo visionem hanc magnam: quæ e rubus ardeat, & non comburatur.* Volo contemplari hanc ignis diuinitatis, com rubo nostræ humanitatis vnionem, considerare splendores ignis & rubi, spinas, ardentem cordis Christi affectus, doloresque & cruciatus, quos in suo corpore tulit. Videbo, quâquam amauerit, quantum fecerit, meique remedii causa pertulerit: accedens valdè prope, vt igne suo me illustret, accendat, atque purificet, & vt eius spinæ me pungant, & pungendo fiant. ô ignis diuine, coniungere rubo humanitatis, tuæ similis in natura: vt etiam sit in gratia, per vnitionem charitatis. Amen.

DUX SPI
P. DE PONT

§. 3.

De affectibus hinc prouenientibus.

HOc itaque spiritu, accedendum tibi est ad diuinorum horum mysteriorum meditationem, coniectis in id oculis, ut affectus & proposita sanctitatis concipias, ijs conformia, quae Christus D. N. intendit unione vtriusque naturae, vtriusque vitae, & operum carum studendo coniungere te cum Deo tuo; vitamque tuam, Christi Domini vitae conformare: & amoris igne, quo ille ardet, accendi: fructumque sumere ex reconciliatione, quam ipse tibi affert: & ex pluuia gratiarum ac virtutum, quibus te inuitat: affectusque tuos semper cum eius affectibus conformare: amando videlicet illum, sicut ipse te amat; humiliando te, sicut ipse se humiliat; tolerando, sicut ipse tolerat; & obediendo, sicut ipse obedit. Nec verò animam abijcias, eò quod videas infinitam distantiam inter te & Deum: ipsius enim omnipotentiae facile est, res etiam disunctissimas unire, & coniungere; nec diffidas, eò quod te valde frigidum inuenias: quia diuinus ignis in momento valet huiusmodi glaciem liquefacere, & in affectus arduos conuertere. nec te peccata tua timidum reddant: Nam statim atque Deus arcum hunc caelestem aspexerit, meminerit pacti tecum iurati, & ignoscet propter eum, si tu humiliter in eius conspectu illum constituas. Si te videris; sicut terram sine aqua, in conspectu

Dei;

RI
E

Dei; intellige, Christum esse instar nubis, immensis gratiarum aquis plenæ, ut aridam cordis tui terram spargat, faciatque ferre fructus quos desiderat. Denique si assuescas diuina hæc mysteria quotidie meditari, illa te prouocabunt ad virtutum omnium exercitium: crescas quotidie, & in eis proficias, iuxta illud Canticorum; *a dum esset Rex in accubitu suorum, nardus mea dedit odorem suum*: Qui sicut in accubitu, & loca, in quibus Rex celestis conuiuium facit suis electis, nisi loca illa, in quibus vitæ suæ mysteria prædicta celebrat: Quod verò nardus dat odorem suum in huius regni præsentia, nisi præstantiores virtutes, quibus ipse amplius oblectatur? Nardus (ait sanctus Gregorius & sanctus Bernardus) est parua quædam plantula, natura calida, quæ peccatorum frigiditates abstergit: estque vehementis odoris, quem eò vehementius emittit, quo magis conteritur. Ideoque repræsentat humilitatem, quæ inclinatur ad paruitatem; & charitatem, quæ inflammat cor; penitentiam & contritionem, quæ culpas abstergit; feruorem spiritus, qui torporem repellit: ac denique animæ deuotionem, quæ profert affectus odoriferos & exemplaria opera.

I.

OMNES hæc virtutes actus suos proferunt, dum est Rex in accubitu suo in quocumque eorum loco eum aspexeris, mox te ad abyssum usque tui nihili demittes: tum ob humilitationem, quæ tua peccata meruerunt: tum ob raritatem humilitatem Regis, in ei⁹ exemplis relucetem.

Nam

a Cant. i. 12.

Greg. in eū
1061.
S. Bern. ser.
42. in Cant.
G. of. ibid.
& silus Al.
legoriarum.

DUX SPI
P. DE PONT

Nam cur non se humiliet seruus : cum vider
 Regem suum ad eum humiliatum : intoleranda
 inquit S. Bernardus) esset impudentia, si ad
 eum se humiliante diuina Maiestate, vilis vermicul
 alus superbiat, humiliat se Deus, vt hominis
 superbiam fanet: & non se humiliabit homo,
 vt Dei humilitatem imitetur, & quamuis ve
 re tibi perspecta tua miseria te non humiliat
 ret, id merito facere deberet charitas tui Sal
 uatoris, se ad illam reparandam humiliantis.
 O Rex supreme, me vidente ad eum te esse humili
 atum *nardus mea dabit odorem suum.* qui ta
 men odor non meus erit, sed tuus. vt pote pro
 ductus a tua virtute & exemplo, & ad imita
 tionem odoris humilitatis, quem nardus tua
 produxit: tanto excellentiorem meo, quanto
 amplius est ipsum Creatorem se dimittere,
 quam creaturam se humiliare: sed coniungo
 tamen nardum meam cum tua, humiliationem
 meam cum tua, vt simul vtraque odorem
 suum producat, qui tibi patrique tuo placeat; me
 que faciat dignum, qui in eius conspectu in
 ueniam gratiam.

In conspectu eiusdem supremi Regis, nar
 dus charitatis vsitatum suum profert odorem,
 affectuum scilicet amantissimorum, ipsius Re
 gis affectibus similia, & iuxta exigentiam di
 positionemque illum aspicientis. Nam, si di
 spliceant tibi peccata tua, profert affectus a
 mabilis contritionis, cum videt quo sensu idem
 Dominus afficiatur propter illa, quidque a
 gat, patiaturque, vt remedium illis afferat.

Debes

Se m. 1 de
 Natiuit.

Odorem suum
 siue eius scilicet
 sponsi.

I.
 Odorem suum
 sibi proprium

RI
 E

b Luc. 7. 38.
b Ioan. 12. 3

Debes aut̄ exemplo Magdalena, procidere ad pedes eius, cum fragranti hoc nardi b *unguenti* vt eos *ungas*, dolenter tuos affectus cum ipsius affectibus coniungendo, veniamq; & remissionem tuorum peccatorum petēdo. Quod si respiciēs spe iam obtentæ veniæ, proferet eadē Nardus gratitudinis & laudis affectus: & cum eadem

e Matt. 26. 7
e Marc. 14. 3

Magdalena, accipies animū, *caput eius unguenti*, coniungendo feruentia tua desideria sublimis perfectionis, cū præclarissimis operibus quæ ipse fecit: vt tanquam mysticum mēbrum capiti tuo coniunctū, influentias accipias æternæ vitæ. Qui. n. fieri potest, vt nardus charitatis non producat amorē valdē inflammariū, si est propè ignem infinitum amoris, in ipsius pectore ardentis: ò homo (ait S. Aug.) *si amare pigebat, saltē red amare non pigeat eam*, quæ te amando præuenit: ac proinde amore suo infinito obstringit te, vt tuū illi reddas, qui ad hoc est limitatus. O amator infinite, vellē te amare, sicut me amas, vt amoris mei desideria ita fatiarem: sed ego meum amorem cum tuo coniungo, vt tuus accendat & perficiat meum: contrahar ego ac dissoluar in me ipso, vt totus tibi coniunctus fragrantiorē odorem, feruentiorēque amorem producam. Amen.

3.

IN hunc modū deduces in praxim reliquas virtutes, attendens, vt actus & exercitia tuas sint statui tuo accommodata; proprium tuum odorem non alienū producendo. In conspectu enim supremi huius regis nardus tyronis accipit: perfecti; prælati & subditi; religiosi huius re-

DUX SPIRITUS
P. DE PONT

ligionis, & alterius producere debet odorem, quem eius status postulat Et propterea forte Apost. dixit: *d induimini Dominū Iesum Christi*. significans quod sicut vestimentum debet mensuræ nostræ accommodari, vt nec sit laxius, nec angustius, aut nimis longum. ita induere debeamus virtutes, affectus & opera Iesu Christi, iuxta nostræ necessitatis & capacitatis mensuram. desiderium enim progredi potest, quousque volueris, & extendi vsque ad id, quod Saluator tuus fecit & perpeffus est: adproposita, quæ statim debent executioni mandari, non vltra debent extendi, quam tibi competant.

d Rom. 13. 14
Galat. 3. 27.

CvM igitur ad orationem accedis, cogita, te accedere, vt ipsum Iesum Christum induas & amixeris, in ea figura, quam refert mysterium, quod meditaris. & in eius præsentia constitutus quatuor hæc exerceas. Cogita primum, quantum ille te amet: audi deinde verba, quæ ad te loquitur; aspice præterea opera, quæ pro te facit; ac denique stude in te sentire labores, quos pro te patitur. & hæc omnia induere procura, amando scilicet illum sicut te amat; obediendo ijs, quæ iubet, & offerendo te ad ipsum imitandum in eo, quod facit, & patitur; in eo gradu & perfectione, quæ tibi dabitur: cuius praxim in sequentibus capitibus ponemus.

4.

NOTA.

Quatuor puncta.

RI
E